

Kapljica in solnce.

»Le nebo tako je neizmerno,
da objeti more solnce,
jaz o tebi samo sanjam,
tebi kapljica se klanjam,
solnce, véliki gospod!
Vsa predrobna sem, premajhna,
vse življenje — le solzé!«

»En pramen moje le svetlobe
prižiga v črni temi luč,
in dasi sem z ogromnostjo neba —
brezbrežnega svetov morja —
v primeri mali prašek le,
nebo ožarjam ponosito,
nebo ogromno, vekovito.
Lahkó pa tudi v dom mi ti
si, kaplja drobna, nebogljena.
Le iskra moja, pa je luč
v življenju tvojem malem vsem.
Če praviš, da življenje tvoje vse
ni drugega kot le solzé,
glej, z eno iskro v biser jasen,
v smejočo kapljo te izpremenim,
da vsepovsod bo smeh tvoj glasen,
veselje mesto solz ti podelim.
Čeprav si drobna, se ne podcenjuj!
Ustvarjeno — vse vredno je imena,
in vsak po svoje je gospod.

Kot jaz, ti rastju si krepilo,
brez naju žitja bi ne bilo.
Ali ne zažari vsa v ognju roža,
ko ji osrčje ohladiš?
Kako živi veselo polje
in kmet, kako je dobre volje,
ko padeš ti na nade strte,
ko upe speč mu oživiš!
Čeprav si drobna, se ne podcenjuj!
Ti, jaz sva stvarstvu okrepilo,
brez naju žitja bi ne bilo...«

»No, solnce, ti si res gospod!
Še žalostne ti potolažiš,
ko dan posuješ s svojim zlatom.
Ti bolnim bolečine blažiš,
obupane ti dvigaš, spasiš.
Ti barve slikaš po prirodi
tako lepé,
tako sladké,
da vriska radosti srce.
Ti vžigaš luč, preganjaš noč,
velika res je tvoja moč!«

* * *

In droben žarek v kapljico je planil,
kot demant se je zaiskrila,
na rožo padla, rožo poljubila.

Andrej Rapè.